

Les ciutats imaginades

Miquel López Crespí

XVI PREMI RAMON COMAS I MADUELL DE POESIA
(PREMIS LITERARIS CIUTAT DE TARRAGONA 2005)

Col·lecció Sinalefa - 22

LES CIUTATS IMAGINADES

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Premi Comas i Maduell de poesia 2005
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona)

Cossetània
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XVI Premi Comas i Maduell de poesia,
dins els Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2005,
convocats per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural
del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.
El jurat que atorgà el premi estava compost per Montserrat Abelló,
Xavier Amorós Corbella, Jaume Pérez Montaner, Francesc Roig,
Gerard Vergés i Julià Garcia com a secretari.

Primera edició: març del 2006

© Miquel López Crespí

© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel.: 977 602 591
Fax: 977 614 357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 84-9791-187-3

Dipòsit legal: T-157-2006

ROMA

Marxar vora teu novament,
sentint dins les venes com bateguen
altíssims reductes de tendresa inexplorada.
Palpar,
amb gest molt lent,
les pedres antigues del Panteó,
venerables.
Ben segurs de l'avenir,
travessar les termes de Caracal·la enrunades,
desxifrar a penes les inscripcions davall l'arc de Constantí.
Desesperançadament mirar-te amb por que t'espanti l'amor.
Imaginar la sublevació dels esclaus,
les legions en derrota,
el trepitjat orgull dels generals vençuts per Espàrtac.
Penetrar,
respectuosament,
als soterranis del Colosseu on els cristians esperen la mort.
Vorejar el castell d'Adrià,
esguardar per darrera vegada el *Judici Final* a la capella Sixtina,
Miquel Àngel transmetent-nos
el seu ésser per a tota l'eternitat.
Ascendir a la cúpula de la basílica
mentre dibuixes interrogants amb els dits.
Contemplar la immensitat de cases ajagudes sota els peus,
l'estol de campanars perdent-se com una mar sense riba
fins enllà de l'esguard.

EL COLOR ARDENT

En deixar darrere l'obscura frontera enfilferrada
tot mudava al nostre entorn.
Com si algú molt poderós ens hagués arrencat de les tenebres
d'una manotada,

amb la força d'un furient huracà.

Et mirava als ulls sense arribar a creure
que existís la possibilitat de fugir.
Talment un nou univers planàs al voltant:
percebre la nova claror,
la palpitació dels núvols a l'entorn,
l'encantament de la curiositat exacerbada
deixant indelebles senyals en el cor.
En un llampeig intuir el nom de les ciutats
que se'ns obrien al davant amb pertorbadora nuesa còmplice.
Era el moment d'assaborir l'efímer segon de felicitat
que ens havia estat concedit
abans que la sang deixàs d'alimentar els nostres somnis de llibertat.
A través de les finestres del tren:
transfigurades seqüències
que parlen de pètals de roses que es belluguen inquietes,
el verd-daurat de la tardor,
els milers d'oms que passen a velocitat vertiginosa
envernissant l'atmosfera de tocs de color ardent.